

Nebezpečí na síti

Ahoj, jmenuju se Tereza, ale raději si nechávám říkat Terry. Chtěla bych vám říct jednu událost nebo spíše nehodu, která se mi stala na sociální síti Facebook.

Stalo se to asi před sedmi měsíci. Nikdy by mě nenapadlo, že někdo zneužije můj účet. Facebook jsem měla už déle a naivně jsem si myslela, že se nic nemůže stát. To, co jsem si prožívala, bylo peklo. Za to, že všechno skončilo, vděčím kamarádce. Jednoho dne ke mně přišla a zeptala se:

„Ehm, Terry, ty na Facebooku máš jeden účet nebo víc?“

„Jeden, proč?“ podivila jsem se.

„Jde o to, že mi někdo poslal žádost o přátelství s tvým jménem, příjmením, fotkami a tvými údaji.“

„Moment, proč by si někdo vytvořil účet a vydával se za mě?“

„Možná nějaký nepřítel nebo někdo, kdo tě nesnáší.“

„A nevíš, koho má v přátelích? Poněvadž mě to docela zajímá.“

„Všechny, které tam máš ty. Kromě mě.“

Málem jsem se nervově zkroutila. To je snad zlý sen. Měla jsem co dělat se udržet na nohou. Někdo si vytvořil falešný účet a to ke všemu můj. Musím s tím něco dělat dřív, než se to stane horším.

„To je špatné,“ promluvila jsem poté, co jsem se vzpamatovala. „Vůbec nevím, co budu dělat.“

„Tak to zkus nahlásit. Možná to pomůže.“

„Možná. No, já raději půjdu domů a nějak to zkusím vyřešit. Díky, že jsi mi to řekla.“

Rozloučila jsem se s ní a vydala se domů. Naštěstí jsem bydlela nedaleko a doma nikdo nebyl. Ihned jsem si zapnula počítač a přihlásila se na sociální síť. Jakmile jsem tam uviděla všechny ty příspěvky, hned jsem toho zalitovala. Všichni komentovali moje příspěvky. Moment! Ty nejsou moje. To jsou živé příspěvky. Tohle bych sem nikdy nenapsala.

Nádech, výdech, nádech a výdech. Tohle se musí přece nějak vyřešit. Rozklikla jsem ten falešný profil a Ema, kamarádka, měla pravdu. Vypadal úplně přesně jako ten můj. Až na rok vytvoření. To asi stejně nikdo neřeší.

Kliknula jsem na tlačítko ‚Nahlásit‘. Udělala jsem vše, co po mně chtěli. Odhlásila jsem se, protože ty lži, které se tam píší, nebudu číst. Na počítači jsem zůstala jen proto, že potřebuju udělat úkoly do školy. Nějak jsem se do toho zabrala, že jsem ani nepostřehla, že rodiče přišli domů. Máma udělala večeři, ale radši jsem jim nic neřekla, protože by asi řekli toto:

„My jsme ti říkali, že je to nebezpečné,“ nebo „Kdy se už poučíš, že sociální sítě jsou špatné.“

Po jídle jsem si s rodiči sedla do obývacího pokoje. Dávali asi stý díl seriálu, který měli rádi jenom lidi jako je moje máma. Takže všichni.

Asi v polovině dílu jsem jim popřála dobrou noc a šla do postele. Převalovala jsem se tam dost dlouho a hodně pozdě jsem usnula. Ráno mi zazvonil budík. Celou noc se mi zdál hrozný sen o včerejšku. Rozhodla jsem se to tak nebrat a vyrazila do školy.

Už ode dveří to začalo být hrozné. Všichni se mě ptali, jestli je to pravda, co jsem tam napsala. Každému jsem řekla ne a snažila jsem se to uvést na pravou míru. Myslím, že někdo to pochopil a někdo zase ne.

Během dne to maličko ustalo, ale situace nebyla zrovna příjemná. Oddychla jsem si, až když zazvonilo na konec školy. Odešla jsem domů a udělala jsem si úkoly. Naštěstí jich nebylo hodně. Poté jsem si zapnula počítač a koukla se na Facebook. Vážně bych si měla nafackovat, protože tam byly zase příspěvky. A nic nebylo dobré. Nemohla jsem uvěřit, že tyhle všechny lži dokáže vymyslet člověk. Jedna horší než druhá.

Rychle jsem se odhlásila a radši si šla číst. Večer se opakoval jako minulý. Večeře, televize a jít spát. Další den jsem se probudila brzy. Ani mi nezvonil budík. Oblékla jsem se a šla se ven projít. V tuhle dobu jezdí jen málo lidí do práce. Vydala jsem se do parku a tam si sedla na lavičku. Nevím, jak dlouho jsem tam seděla, ale najednou byl čas jít do školy. Pospíchala jsem domů, poupravila jsem si vlasy a šla do školy.

Ve škole to probíhalo jako minule. Nejdřív otázky a poté zdlouhavé vyučování. Domů jsem se dostala až navečer. Byla jsem utahaná a šla spát.

Další dny se otázky stupňovaly. Musela jsem jim víc a víc odpovídat, že je to lež. Na Facebook jsem ani nešla. Stejně jsem se to všechno dozvěděla od ostatních.

Asi týden po celém začátku ke mně domů přišla kámoška.

„Terry, mám pro tebe hodně dobrou zprávu.“

„Hm, jakou?“ moje nálada byla na bodě mrazu.

„Ruší účet!“

„Kdo?“ to jsem byla překvapená. Kdo si může rušit účet? A jaký?

„Ten, kdo založil ten tvůj falešný. Ruší ho. Všichni účet nahlašovali. Asi se našel.“

„No, tak to je hodně dobrá zpráva.“

„A Terry, proč nemůžu najít tvůj pravý účet?“

„No,“ usmála jsem se, „já jsem si ho zrušila. Už nechci, aby se mi tohle stalo znovu. Máma měla pravdu. Sociální sítě jsou hodně nebezpečné.“

„Je skvělé tě vidět, jak se usmíváš.“

Od té doby nemám žádný účet na sociálních sítích. A abych pravdu řekla, nijak mi to nechybí. Když potřebuju něco vědět, zavolám nebo napíšu kamarádce. Je to mnohem lepší a bezpečnější.

Marie Žohová

16 let